

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu **R. S.**, proti žalovanej **S.**,
IČO : X., zastúpenej
JUDr. R. A., **o ochranu osobnosti a o náhradu majetkovej ujmy v peniazoch**, vedenej na
Okresnom súde Bratislava V,
pod sp.zn. 8 C 505/2005, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave
z 9. decembra 2010, sp.zn. 9 Co 179/2009, takto

r o z h o d o l :

Dovolanie **o d m i e t a .**

Žalobcovi náhradu trov dovolacieho konania nepriznáva.

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Bratislava V rozsudkom zo 4. marca 2009, č.k. 8 C 505/2005-229 uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobcovi titulom nemajetkovej ujmy sumu 66 388 € a trovy konania vo výške 5631,77 € do 15 dní od právoplatnosti rozsudku a vo zvyšku náhrady nemajetkovej ujmy vo výške 99 581,59 € žalobu zamietol. Žalovanej uložil povinnosť zaplatiť na účet Okresného súdu Bratislava V súdny poplatok vo výške 3385 € do 3 dní od právoplatnosti rozsudku a trovy štátu vo výške 18,32 € do 3 dní od právoplatnosti rozsudku. S poukazom na ustanovenie § 11 Občianskeho zákonníka konštatoval, že Občiansky zákonník poskytuje ochranu osobnosti v prípade takeého porušenia občianskej cti, ktoré predstavuje zásah do osobnosti občana, pričom tento zásah musí byť objektívne spôsobilý takúto ujmu spôsobiť. V predmetnej veci mal za to, že podstata zásahu žalovanej do osobnostných práv žalobcu spočívala v tom, že v čase, keď k uverejneniu článku došlo, nebolo preukázané právoplatným rozsudkom súdu, že žalobca spáchal trestnú činnosť. Mal za to, že zverejnenie fotografií žalobcu v súvislosti s trestným činom, za ktorý nebol

právoplatne odsúdený, závažným spôsobom zasiahlo do jeho osobnostných práv. Uviedol, že z hľadiska neoprávnenosti použitia fotografií žalobcu bez jeho súhlasu, ako aj žalobcovho mena a začiatočného pismena priezviska uverejneného v predmetnom článku v súvislostiach naznačujúcich jeho trestnú činnosť, nepovažuje za rozhodujúce, či trestné stíhanie žalobcu bolo zastavené alebo bol spod žaloby oslobodený. Konštatoval, že sloboda tlače a sloboda prejavu, vrátane slobody prejaviť kritiku v hodnotiacom úsudku, t.j. prejaviť subjektívne hodnotenie autora kritiky na určitý jav, nie je neobmedzená, musí vychádzať z údajov a skutočností, ktoré sú pravdivé a musí byť primeraná. Vzhľadom na konkrétne okolnosti tohto prípadu považoval tak názov článku, ako aj zverejnenie fotografií žalobcu v tejto súvislosti za neprimerané, ktorými skutočne došlo k zásahu do občianskej cti žalobcu a ich dôsledkom je verejné zneváženie osoby žalobcu. Mal za to, že dôstojnosť a vážnosť žalobcu v spoločnosti bola znížená v značnej miere, keďže k zásahu došlo tlačou, celoštátne distribuovaným časopisom vychádzajúcim vo vysokom náklade, šírenom aj cez internet. Išlo teda o verejný spôsob zásahu, kde sa predpokladá široký, neurčitý okruh pôsobenia a zakladá nárok oprávnenej osoby domáhať sa náhrady nematkovej ujmy v peniazoch. Pri určovaní výšky nemajetkovej ujmy v peniazoch vychádzal zo zistenia, že žalobca síce nie je osobou známou širokej verejnosti, ale výsluchom manželky a rodinných príslušníkov zistil, že nepriaznivý dopad článku sa prejavil aj v postojoch niektorých susedov a osôb žijúcich v žalobcovej blízkosti a ich rodinných príslušníkov, s ktorými prichádzali do styku a mal negatívny dopad na celú rodinu, ako i na ich maloleté dieťa. K strate klientely v butikoch, v ktorých predávali oblečenie, vypočul svokru žalobcu a jej sestru, ktoré potvrdili, že od uverejnenia predmetného článku im klesli tržby a ich zákazníci odmietali kupovať tovar, nakoľko tam predávala „matka vrahýň“. Stratu zákazníkov a zníženie obchodného obratu firmy ako dôsledok uverejneného článku zistil aj zo svedeckej výpovede manželky žalobcu. Vychádzal z konkrétnej situácie, za ktorej k zásahu do cti žalobcu došlo, a z intenzity tohto zásahu, a preto na dosiahnutie zmiernenia vzniknutej ujmy uložil žalovanej, aby zaplatila žalobcovi 66 388 €, ktorú považoval za primeranú závažnosti spôsobenej ujmy. Vo zvyšku návrh žalobcu zamietol. O náhrade trov konania rozhodol v zmysle ustanovenia § 142 ods. 3 O.s.p.

Krajský súd v Bratislave na odvolanie oboch účastníkov konania rozsudkom z 9. decembra 2010, sp.zn. 9 Co 179/2009 napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa ako vecne správny v zmysle § 219 ods. 1 O.s.p. potvrdil s tým, že žalovanej uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi trovy prvostupňového konania v sume 5 631,77 € k rukám Mgr. M. P. v lehote 15

dní od právoplatnosti rozsudku. Zároveň vyslovil, že žiadny z účastníkov nemá právo na náhradu trov odvolacieho konania. Konštatoval správny postup súdu prvého stupňa zameraný na zistenie, či zásah žalovanej je objektívne spôsobilý vyvolať ujmu na osobnostných právach žalobcu. Konanie žalovanej považoval za objektívne spôsobilé zásahu do práv, pretože nevychádza z pravdivého skutkového základu, a preto nepožíva ochranu. Za správne považoval aj konštatovanie súdu prvého stupňa, že nebolo preukázané, že žalobca sa dopustil závažnej trestnej činnosti, ktoré konanie je vo všeobecnosti považované za nemorálne, neetické a protizákonné, čím sa zásah tohto charakteru stal objektívne spôsobilý narušiť osobnostné právo žalobcu, pretože každá iná osoba, o ktorej by sa prostredníctvom masovokomunikačných prostriedkov, hoci len v rovine polemiky informovalo o takej závažnej amorálnej činnosti, by musela pociťovať ujmu ako závažnú. V prípade daného zásahu preto nemožno považovať zadost'učinenie vo forme ospravedlnenia za postačujúce. Mal za to, že okolnosti, za ktorých došlo k zásahu a rozsah ním vyvolanej ujmy na jednotlivých osobnostných právach, opodstatňujú záver, že konaním žalovanej bolo zasiahnuté do práva žalobcu na súkromie, v značnej miere bola znížená jeho dôstojnosť, ale tiež dotknutá jeho vážnosť v spoločnosti. Pokiaľ ide o posúdenie správnosti záveru o určení výšky tejto náhrady, považoval za správne, keď súd prvého stupňa prihliadol na závažnosť vznikutej ujmy a na okolnosti, za ktorých k porušeniu práva došlo (§ 13 ods. 3 Občianskeho zákonníka). Taktiež mal za to, že v dôsledku vykonaného dokazovania výsluchom svedkov súd prvého stupňa vyvodil správny záver, že došlo k zásahu do súkromnej sféry žalobcu, že bola v značnej miere znížená jeho vážnosť v širšej spoločnosti vo vzniku uštipačných poznámok a narážok, ktorým musel čeliť a všeobecne vo vzniku jemu spoločensky nepríjemných situácií, ako aj tým, že okoloidúci ľudia, zákazníci prichádzajúci do predajne posmeškami útočili na vážnosť žalobcu, označovali ho za vraha, čo spôsobilo negatívny dopad v nemateriálnej sfére, a tým aj k podstate vzniku samotnej nemajetkovej ujmy. Uviedol, že súd prvého stupňa spomedzi okolností, za ktorých došlo k zásahu, správne prihliadol predovšetkým na to, že prezumpciou nevinu priečiace sa údaje v uverejnenom článku zasiahli do mimoriadne citlivej oblasti života žalobcu - občianskej bezúhonnosti, cti a vážnosti v spoločnosti, pretože žalobca bol totiž v rozpore so skutočnosťou označený za možného páchatel'a závažnej trestnej činnosti, ktorá je všeobecne považovaná za protispoločenskú a nemorálnu a ako taká je spoločnosťou odsudzovaná. Na námietku žalovanej uplatnenú v odvolaní, že zverejnenie podobizne žalobcu nebolo vykonané znevažujúcim spôsobom, neprihliadol s odôvodnením, že zverejnenie fotografie nemalo spravodajský charakter, motívom zverejnenia údajov a fotografií nebolo poskytnutie

informácii významných pre širokú verejnosť, ale snaha aj za cenu neetického, neodsúhlaseného medializovania súkromných záležitostí udržať, alebo zvýšiť čítanosť periodika. Za rovnako nedôvodnú označil aj námietku žalovanej, že žalobca mohol byť identifikovaný len osobami z najbližšieho rodinného okruhu, či priateľov a dodal, že uvedenie krstného mena žalobcu, označenie, že je podnikateľom v P., v miestnej tržnici predáva textil a oblečenie, s označením krstného mena manželky, spolu s fotografiou, sú údaje natoľko príznačné, že samé osebe tvoria dostatočný individualizačný znak, ktorý je potrebné považovať za neoprávnené použitie mena a neoprávnený zásah do súkromia žalobcu. Bez právneho významu označil snahu žalovanej dosiahnuť zmenu napadnutého rozsudku tým, že pre priznanie nemajetkovej ujmy nebola zistená skutočná ujma, jej rozsah v jednotlivých sférach profesionálnej, rodinnej či spoločenskej sfére. Poukázal na to, že prvostupňový súd akceptoval tie aspekty konania žalovanej, ktoré svedčia predovšetkým o zásahu žalovanej v súkromnej sfére žalobcu, a to do jeho práva na podobizeň, do jeho práva na udelenie súhlasu so zverejnením jeho tváre a identifikačných znakov a konštatoval, že právne závery súdu prvého stupňa sa nepriečia všeobecnými interpretačnými pravidlami ustanoveniami § 13 ods. 2 Občianskeho zákonníka. Rozsudok súdu prvého stupňa potvrdil ako vecne správny aj vo výroku o trovách konania (§ 219 ods. 1 O.s.p.) s tým, že žalovanej uložil priznané trovy v sume 5 631,77 € zaplatiť k rukám advokáta žalobcu Mgr. M. P. (§ 149 ods. 1 O.s.p.), čo prvostupňový súd opomenul, avšak podľa § 212 ods. 3 O.s.p. nejde o takú vadu prvostupňového konania, ktorá by mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 224 ods. 1 a § 142 ods. 2 O.s.p.

Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podala dovolanie žalovaná. Prípustnosť dovolania odôvodnila ustanovením § 237 písm. f/ O.s.p. tvrdiac, že postupom odvolacieho súdu jej bola odňatá možnosť konať pred súdom, ako aj ustanovením § 241 ods. 2 písm. b) a c) O.s.p. Za vadu konania v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. označila skutočnosť, že rozhodnutie odvolacieho súdu nie je riadne odôvodnené. V dovolaní popisovala skutkový a právny stav konania pred súdmi nižšieho stupňa s dôrazom na obsah a vlastnú interpretáciu výpovedí vypočutých svedkov fotografa M. S., manželky žalobcu M. S., svokry žalobcu J. M., sestry svokry žalobcu A. B., autorky článku p. Ď. a M. M.. Namietala nedostatočné odôvodnenie rozsudku súdu prvého stupňa v právnej otázke spôsobilosti zásahu neoprávnene zasiahnuť do práv na ochranu osobnosti žalobcu, v právnej otázke vzniku a rozsahu práva na náhradu

nemajetkovej ujmy, ako aj to, že články týždenníka P. z X. pod názvom „V.“ a článok z X. s názvom „E.“, neboli na pojednávaniach súdu prvého stupňa vykonané spôsobom ustanoveným v § 129 ods. 1 O.s.p. Rovnako namietala nepreskúmateľnosť rozsudku odvolacieho súdu, pričom citovala konkrétne skutkové závery odvolacieho súdu, o ktorých uviedla, že nevyplývajú z odôvodnenia rozsudku súdu prvého stupňa a nemajú oporu vo vykonanom dokazovaní. Navrhla, aby dovolací súd rozsudok odvolacieho súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

Žalobca vo svojom vyjadrení k dovolaniu uviedol, že sa stotožňuje s rozsudkom súdu prvého stupňa aj odvolacieho súdu. Navrhol, aby dovolací súd rozsudok odvolacieho súdu potvrdil.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.), zastúpený advokátom (§ 241 ods. 1 O.s.p.), skúmal najskôr to, či tento opravný prostriedok smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť dovolaním (§ 236 a nasl. O.s.p.).

V zmysle § 236 ods. 1 O. s. p. dovolaním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa.

V prejednávanej veci je dovolaním napadnutý rozsudok odvolacieho súdu. Podľa § 238 ods. 1 O.s.p. je dovolanie prípustné proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol zmenený rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej. V zmysle § 238 ods. 2 O.s.p. je dovolanie prípustné tiež proti rozsudku, v ktorom sa odvolací súd odchýlil od právneho názoru dovolacieho súdu vysloveného v tejto veci. Podľa § 238 ods. 3 O.s.p. je dovolanie prípustné tiež vtedy, ak smeruje proti potvrdzujúcemu rozsudku odvolacieho súdu, vo výroku ktorého odvolací súd vyslovil, že dovolanie je prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu alebo ak ide o potvrdenie rozsudku súdu prvého stupňa, ktorým súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4.

V danom prípade dovolaním žalovanej nie je napadnutý zmeňujúci rozsudok odvolacieho súdu, ale taký potvrdzujúci rozsudok odvolacieho súdu, vo výroku ktorého odvolací súd nevyslovil, že dovolanie proti nemu je prípustné. Dovolací súd v prejednávanej

veci nerozhodoval. Z týchto dôvodov dospel Najvyšší súd Slovenskej republiky k záveru, že dovolanie žalobcu nie je podľa § 238 ods. 1 až 3 O.s.p. procesne prípustné.

S prihliadnutím na zákonnú povinnosť (§ 242 ods. 1 O.s.p.) skúmať vždy, či dovolaním napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu nebolo vydané v konaní postihnutom niektorou zo závažných procesných väd vedúcich k vydaniu tzv. zmätočného rozhodnutia, ktoré zistenie by viedlo k záveru, že dovolanie je prípustné bez ohľadu na procesnú formu rozhodnutia odvolacieho súdu a spôsob jeho rozhodnutia, neobmedzil sa dovolací súd len na skúmanie prípustnosti dovolania podľa § 238 O.s.p., ale sa zaoberal aj otázkou, či konanie a rozhodnutie odvolacieho súdu nie je postihnuté niektorou z väd vymenovaných v § 237 písm. a/ až g/ O.s.p. (t.j. či v danej veci nejde o prípad nedostatku právomoci súdu, nedostatku spôsobilosti účastníka, nedostatku riadneho zastúpenia procesne nespôsobilého účastníka, o prekážku veci právoplatne rozhodnutej alebo už prv začatého konania, o prípad odňatia možnosti účastníka pred súdom konať, o prípad nedostatku návrhu na začatie konania vo veciach, ktoré možno začať len na návrh, či o prípad rozhodovania vylúčeným sudcom alebo súdom nesprávne obsadeným).

Žalovaná namietala, že odvolací súd (ako aj súd prvého stupňa) nedostatočne odôvodnili svoje rozhodnutie, čím jej bola odňatá možnosť konať pred súdom podľa § 237 písm. f/ O.s.p

Pod odňatím možnosti pred súdom konať v zmysle tohto ustanovenia treba rozumieť taký závadný procesný postup súdu, ktorým sa účastníkovi znemožní realizácia jeho procesných práv, priznaných mu v občianskom súdnom konaní za účelom obhájenia a ochrany jeho práv a právom chránených záujmov.

Predmetnému dôvodu dovolania sú vlastné tri pojmové znaky : 1/ odňatie možnosti konať pred súdom, 2/ to, že k odňatiu možnosti konať došlo v dôsledku postupu súdu, 3/ možnosť konať pred súdom sa odňala účastníkovi konania. Vzhľadom k tej skutočnosti, že zákon bližšie v žiadnom zo svojich ustanovení pojem odňatie možnosti konať pred súdom nešpecifikuje, pod odňatím možnosti konať pred súdom je potrebné vo všeobecnosti rozumieť taký postup súdu, ktorý znemožňuje účastníkovi konania realizáciu procesných práv a právom chránených záujmov, priznaných mu Občianskym súdnym poriadkom na zabezpečenie svojich práv a oprávnených záujmov.

Podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky každý má právo domáhať sa zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom.

Obsah práva na spravodlivý súdny proces nespočíva len v tom, že osobám nemožno brániť v uplatnení práva alebo ich diskriminovať pri jeho uplatňovaní, obsahom tohto práva je i relevantné konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky. Do práva na spravodlivý súdny proces nepatrí právo účastníka konania, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov (IV. ÚS 252/04).

Právo na spravodlivý súdny proces neznamená ani právo na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jeho požiadavkami a právnymi názormi (I. ÚS 50/04).

Do obsahu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivý súdny proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd nepatrí ani právo účastníka konania vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ním navrhnutých dôkazov súdom, prípadne sa dožadovať ním navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (I. ÚS 97/97), resp. toho, aby súdy preberali alebo sa riadili výkladom všeobecne záväzných predpisov, ktorý predkladá účastník konania (II. ÚS 3/97, II. ÚS 251/03).

To, že právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia patrí medzi základné zásady spravodlivého súdneho procesu, vyplýva z ustálenej judikatúry ESLP. Judikatúra tohto súdu nevyžaduje, aby na každý argument strany, aj na taký, ktorý je pre rozhodnutie bezvýznamný, bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (Ruiz Torija c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303-A, s.12, § 29, Hiro Balani c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303-B, Georgiadis c. Grécko z 29. mája 1997, Higgins c. Francúzsko z 19. februára 1998).

Rovnako sa aj Ústavný súd Slovenskej republiky opakovane vyjadril k povinnosti súdov riadne odôvodniť svoje rozhodnutie (viď napr. nález III. ÚS 119/03-30). Ústavný súd vyslovil, že súčasťou obsahu základného práva na spravodlivý proces je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t.j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (IV. ÚS 115/03).

Podľa ustanovenia § 157 ods. 2 O.s.p. v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa navrhovateľ (žalobca) domáhal a z akých dôvodov, ako sa vo veci vyjadril odporca (žalovaný), prípadne iný účastník konania, stručne, jasne a výstižne vysvetlí, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil. Súd dbá na to, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

Odôvodnenie rozsudku musí mať náležitosti uvedené v § 157 ods. 2 O.s.p. (§ 211 O.s.p.). Súd sa v odôvodnení svojho rozhodnutia musí vypoariadať so všetkými rozhodujúcimi skutočnosťami a jeho myšlienkový postup musí byť v odôvodnení dostatočne vysvetlený nielen s poukazom na výsledky vykonaného dokazovania a zistené rozhodujúce skutočnosti, ale tiež s poukazom na ním prijaté právne závery. Účelom odôvodnenia rozsudku je vysvetliť postup súdu a dôvody jeho rozhodnutia. Odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu musí byť zároveň aj dostatočným podkladom pre uskutočnenie prieskumu v dovolacom konaní. Ak rozsudok odvolacieho súdu neobsahuje náležitosti uvedené v § 157 ods. 2 O.s.p., je nepreskúmateľný.

Preskúmaním veci dovolací súd dospel k záveru, že rozhodnutia súdov nižších stupňov zodpovedajú vyššie uvedeným požiadavkám kladeným na odôvodnenie rozhodnutí.

Súd prvého stupňa v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol rozhodujúci skutkový stav, primeraným spôsobom opísal priebeh konania, stanoviská procesných strán k prejednávanej veci, výsledky vykonaného dokazovania a citoval právne predpisy, ktoré aplikoval na prejednaný prípad a z ktorých vyvodil svoje právne závery. Prijaté právne závery primerane vysvetlil. Z odôvodnenia jeho rozsudku nevyplýva jednostrannosť, ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich účelu, podstaty a zmyslu. Súd prvého stupňa s ohľadom na vykonané

dokazovanie primerane vysvetlil, v čom podľa jeho názoru spočívala podstata zásahu žalovanej do osobnostných práv žalobcu, a to konkrétne do občianskej cti, dôstojnosti a vážnosti (zverejnenie fotografií žalobcu v súvislosti s trestným činom v čase, kedy ešte nebolo preukázané právoplatným rozsudkom, že žalobca spáchal trestnú činnosť), neprimeranosť zásahu do osobnostných práv (vzhľadom na konkrétne okolnosti prípadu, názov článku a uverejnenie fotografií v tejto súvislosti, formu jeho šírenia - celoštátne distribuované periodikom vychádzajúce vo veľkom náklade, šírené aj cez internet). Súd prvého stupňa náležite odôvodnil aj výšku náhrady nemajetkovej ujmy (vzhľadom na postoj susedov, osôb žijúcich v žalobcovej blízkosti a rodinných príslušníkov, vplyv na maloletého syna, stratu klientely v butikoch). Samotná skutočnosť, že žalovaná sa s dôvodmi uvedenými v rozsudku odvolacieho súdu nestotožňuje, neznamená, že jeho zdôvodnenie nezodpovedá požiadavkám, ktoré na túto časť rozsudku kladie vyššie citované zákonné ustanovenie.

Najvyšší súd Slovenskej republiky po preskúmaní veci dospel k záveru, že aj odvolací súd v odôvodnení napadnutého rozhodnutia zrozumiteľným spôsobom uviedol dôvody, pre ktoré rozhodnutie súdu prvého stupňa potvrdil. Jeho rozhodnutie nemožno považovať za svojvoľné, zjavne neodôvodnené, resp. ústavne nekonformné, pretože odvolací súd sa pri výklade a aplikácii zákonných predpisov neodchýlil od znenia príslušných ustanovení a nepoprel ich účel a význam.

Ako vyplýva aj z judikatúry ústavného súdu, iba skutočnosť, že dovolateľ sa s právnym názorom všeobecného súdu nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o nepreskúmateľnosti, zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti rozhodnutia odvolacieho súdu.

Odvolací súd svoje rozhodnutie riadne odôvodnil s poukazom na ustanovenie § 157 ods. 2 O.s.p. (čoho sa žalobca v konaní domáhal, čo bolo predmetom odvolania žalovanej a žalobcu, ako sa k dovolaniu vyjadrila žalovaná a žalobca, ktoré skutočnosti mal za preukázané, z akých dôkazov vychádzal, akými úvahami sa pri ich hodnotení riadil a ako vec právne posúdil). Uviedol, že sa stotožňuje s odôvodnením rozsudku súdu prvého stupňa a inými slovami, ale obsahovo totožne konštatoval, že došlo k zásahu do súkromnej sféry žalobcu, že bola v značnej miere znížená jeho vážnosť v širšej spoločnosti vo vzniku uštipačných poznámok a narážok, ktorým musel čeliť, spoločensky nepríjemných situácií, posmeškov zákazníkov predajne, označovaním za vraha, čo malo negatívny dopad aj

na nemajetkovú sféru. Rovnako ako súd prvého stupňa mal za to, že prezumpcii nevinny sa priečiace údaje v uverejnenom článku zasiahli do občianskej cti a vážnosti v spoločnosti, pretože žalobca bol v rozpore so skutočnosťou označený za možného páchatel'a závažnej trestnej činnosti, ktorá je spoločnosťou odsudzovaná. Odvolací súd sa vo svojom odôvodnení vysporiadal aj s odvolacími námietkami žalovanej namietajúcimi hodnotenie zverejnenej fotografie žalobcu, identifikáciu žalobcu osobami z najbližšieho prostredia, zistenie nemajetkovej ujmy a jej rozsahu súdom prvého stupňa. Odôvodnenie rozsudku odvolacieho súdu obsahuje podľa názoru dovolacieho súdu dostatočné skutkové aj právne dôvody, na ktorých odvolací súd založil svoje rozhodnutie vo veci dovolateľky a nemožno ho považovať za zrejme neodôvodnené a arbitrárne. Dôvody, na ktorých založil svoje rozhodnutie, nie sú podľa názoru dovolacieho súdu rozporné alebo svojvoľné. Odvolací súd v podstate prevzal skutkový stav ako ho ustálil súd prvého stupňa (aj keď ho slovne vyjadril inak) a stotožnil sa aj s jeho právnym názorom.

Z obsahu dovolacích námietok vyplýva, že dovolateľka v danej veci namietala predovšetkým nedostatky týkajúce sa vykonávania dôkazov a hodnotenia dôkazov a nedostatočne zisteného skutkového stavu veci.

Námietka žalovanej o postupe súdov nižších stupňov súvisiaca s nevykonaním dôkazov nie je dôvodná. Súd nie je viazaný návrhmi účastníkov na vykonanie dokazovania a nie je povinný vykonať všetky navrhnuté dôkazy. Nevykonanie dôkazov podľa návrhov alebo predstáv žalovanej nie je ani postupom, ktorým by jej súd odňal možnosť konať pred súdom, lebo rozhodovanie o tom, ktoré dôkazy budú vykonané, patrí výlučne súdu, a nie účastníkovi konania (§ 120 ods. 1 O.s.p.).

Ani namietané nesprávne hodnotenie dôkazov nie je vadou konania v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. Ak aj súd nesprávne vyhodnotí niektorý z vykonaných dôkazov, môže byť jeho rozhodnutie z tohto dôvodu vecne nesprávne; táto samotná skutočnosť však prípustnosť dovolania nezakladá. Tvrdenia dovolateľky o nedostatkoch dokazovania sú teda neopodstatnené.

Pokiaľ ide o námietku žalovanej spochybňujúcu úplnosť zistenia skutkového stavu veci, či nesprávnosť skutkových zistení, treba uviesť, že v zmysle ustanovenia § 241 ods. 2 O.s.p. dôvodom dovolania nemôže byť samo osebe nesprávne skutkové zistenie. Dovolanie

totiž nie je „ďalším“ odvolaním, ale je mimoriadnym opravným prostriedkom určeným na nápravu len výslovne uvedených procesných (§ 241 ods. 2 písm. a/ a b/ O.s.p.) a hmotnoprávných (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.) väd. Preto sa dovolaním nemožno úspešne domáhať revízie skutkových zistení urobených súdmi prvého a druhého stupňa, ani prieskumu nimi vykonaného dokazovania.

Žalovaná svoje dovolanie odôvodnila aj tým, že v konaní došlo k inej vade konania (§ 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.).

Iná vada konania je procesná vada, ktorá na rozdiel od väd taxatívne vymenovaných v § 237 O.s.p. nezakladá zmätočnosť rozhodnutia. Je právne relevantná, ak mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Z hľadiska dovolateľkou tvrdenej existencie tzv. inej vady konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p. treba uviesť, že dovolací súd môže pristúpiť k posúdeniu opodstatnenosti tvrdenia o tomto dovolacom dôvode až vtedy, keď je dovolanie z určitého zákonného dôvodu prípustné (o tento prípad ale v prejednávanej veci nejde).

Z podaného dovolania ďalej vyplýva, že žalovaná v dovolaní namieta, že napadnutý rozsudok odvolacieho súdu spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.).

Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Nesprávne právne posúdenie veci je síce relevantným dovolacím dôvodom, samo o sebe ale prípustnosť dovolania nezakladá (nemá základ vo vade konania v zmysle § 237 O.s.p. a nespôsobuje zmätočnosť rozhodnutia). I keby teda tvrdenia žalovanej boli opodstatnené (dovolací súd ich z uvedeného aspektu neposudzoval), žalovanou vytýkaná skutočnosť by mala za následok vecnú nesprávnosť napadnutého rozsudku, nezakladala by ale prípustnosť dovolania v zmysle § 237 O.s.p. V dôsledku toho by posúdenie, či odvolací súd (ne)použil správny právny predpis a či ho (ne)správne interpretoval alebo či zo správnych skutkových záverov vyvodil

(ne)správne právne závery, prichádzalo do úvahy až vtedy, keby dovolanie bolo procesne prípustné (o taký prípad ale v prejednávanej veci nešlo).

Žalovaná súčasne dovolaním napadla výrok rozsudku odvolacieho súdu o trovách konania. Dovolanie v tejto časti smeruje proti rozhodnutiu, ktoré je síce súčasťou rozsudku odvolacieho súdu, má ale charakter uznesenia a tento charakter nestráca, i keď rozhodnutie o trovách s meritórnym rozhodnutím vo veci súvisí a je do neho pojaté (§ 167 ods. 1 O.s.p.). Vzhľadom na túto povahu rozhodnutia odvolacieho súdu o trovách konania treba prípustnosť dovolania proti nemu smerujúceho posudzovať podľa ustanovení, ktoré vymedzujú, kedy je prípustné dovolanie proti uzneseniu (§ 239 O.s.p.).

Dovolanie proti uzneseniu odvolacieho súdu je prípustné, ak a/ odvolací súd zmenil uznesenie súdu prvého stupňa, b/ odvolací súd rozhodoval vo veci postúpenia návrhu Súdnemu dvoru Európskych spoločností (viď § 109 ods. 1 písm. c/ O.s.p.) na zaujatie stanoviska; dovolanie nie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa odmietlo odvolanie proti rozhodnutiu súdu prvého stupňa o zamietnutí návrhu na prerušenie konania podľa § 109 ods. 1 písm. c/ O.s.p. (§ 239 ods. 1 O.s.p.).

Dovolanie je tiež prípustné proti uzneseniu odvolacieho súdu, ktorým bolo potvrdené uznesenie súdu prvého stupňa, ak a/ odvolací súd vyslovil vo svojom potvrdzujúcom uznesení, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, b/ ide o uznesenie o návrhu na zastavenie výkonu rozhodnutia na podklade cudzozemského rozhodnutia, c/ ide o uznesenie o uznaní (neuznaní) cudzieho rozhodnutia alebo o jeho vyhlásení za vykonateľné (nevykonateľné) na území Slovenskej republiky (viď § 239 ods. 2 O.s.p.).

Ustanovenia odsekov 1 a 2 neplatia, ak ide o uznesenie o príslušnosti, predbežnom opatrení, poriadkovej pokute, o znalečnom, tlmočnom, o odmietnutí návrhu na zabezpečenie predmetu dôkazu vo veciach týkajúcich sa práva duševného vlastníctva a o trovách konania, ako aj o tých uzneseniach vo veciach upravených Zákomom o rodine, v ktorých sa vo veci samej rozhoduje uznesením (§ 239 ods. 3 O.s.p.).

Ustanovenie § 239 ods. 3 O.s.p. teda vylučuje prípustnosť dovolania žalovanej proti výroku rozsudku odvolacieho súdu o trovách. Keďže ani vo vzťahu k tomuto výroku nebola

preukázaná procesná vada konania zakladajúca zmätočnosť, nemožno prípustnosť dovolania proti tomuto výroku vyvodit' ani z § 237 O.s.p.

Vzhľadom na to, že prípustnosť dovolania žalovanej nemožno vyvodit' zo žiadneho ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku, Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie odmietol podľa § 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p. ako smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je dovolanie prípustné. So zreteľom na odmietnutie dovolania sa nezaoberal napadnutým rozhodnutím odvolacieho súdu z hľadiska jeho vecnej správnosti.

V dovolacom konaní procesne úspešnému žalobcovi vzniklo právo na náhradu trov konania proti žalovanej, ktorá úspech nemala (§ 243b ods. 4 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. a § 142 ods. 1 O.s.p.). Žalobca však nepodal návrh na uloženie povinnosti nahradiť trovy konania (§ 151 ods.1 O.s.p.), a preto mu ich dovolací súd nepriznal.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 4. januára 2012

JUDr. Vladimír Magura, v.r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia : Dagmar Falbová